

[Keld Albrechtsen]

nogen tilfredsstillende ordning, hverken for boligtagerne eller for byggeriet.

Jeg vil slutte med at sige, at hvis der virkelig skal gøres noget i den nuværende situation, er der altså ikke meget håb at hente i det, regeringen har fremlagt. Så er det aktiviteten ude omkring på arbejdspladserne, blandt de arbejdsløse osv., som må styrkes. Det er den eneste vej i øjeblikket, man kan pege på, hvis der skal gøres noget for at øge beskæftigelsen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Man kan jo spørge sig selv, om sådanne forespørgselsdebatter ændrer ret meget. Man kan undertiden have den fornemmelse, at hver enkelt bare opridses sine synspunkter og dermed færdig – så diskuterer man dem ikke mere i sammenhæng eller med hinanden.

Når jeg ser på oplægget til denne forespørgselsdebat fra forespørgeren, får jeg lyst til at sige: lette løsninger er lette at fordøje, men undertiden kan de også virke modsat, og så må forespørgeren have mig undskyldt, at jeg kommer til at tænke på J. L. Heibergs »Lette Bølge! naar du blaaner«.

Men dermed være ikke sagt, at vi ikke er enige med forespørgeren i nogle synspunkter. Vi er enige i, at den offentlige sektor ikke må blive større, end den private sektor betinger. Vi er også enige i, at vi ikke økonomisk eller folkeligt kan overleve en videreudvikling af behandlersamfundet, ikke så meget på grund af behandlingen som på grund af behandlerne, om jeg så må sige, gopleformering, som gør dem til et mål i sig selv. Det kan være en fare for ethvert samfund, og vi kan jo i historien se på andre områder, at det bliver en fare for selve samfundet, når visse grupper bliver et mål i sig selv.

Men så må jeg også sige, at vi ikke som forespørgeren med det, som er vedlagt, tør fastslå, at blot vi afskaffer indkomstskatten, er problemet løst; det er stort set det, der fremføres. Jeg tør heller ikke fastslå, at højere løn altid er et produktionsmæssigt minus. Selv om alt i denne verden har en grænse – også lønstigningerne – er jeg nødt til at sige, at lønkrav har været en væsentlig forudsætning for hele den tekniske udvikling, fordi arbejdskraften blev en omkostningsfaktor i produktionen, som kunne nedbringes ved udvikling af teknik og stadig væk vil blive

nedbragt ved udvikling af teknik – ligesom højere lønninger var med til at frembringe et købedygtigt publikum for de varegrupper, som hidtil var forbeholdt de få, ligesom de var med til at forcere en videreudvikling af de varegrupper, man havde, men også udvikle nye produkter. Der er heller ikke – man siger jo altid, at vi skal producere billigt – nogen idé i blot at producere billigt for at producere. Hvis man skulle være logisk, måtte man vel sige, at vi skal producere så dyrt som muligt, for det giver det mest mulige, når blot man kan sælge det – det er selvfølgelig problemet. Men det kan ikke være et mål i sig selv bare at producere billigt for at producere noget; det er i alt fald økonomisk ganske ulogisk.

Jeg mener, at det, der må være målet, selvfølgelig er at sælge varerne så dyrt som muligt for at få solgt så meget i udlandet, at det kan dække behovet for det, vi ønsker at få tilbage fra udlandet. Mere skal og kan man ikke forlange.

Spørgsmålet er således ikke produktionen i sig selv, spørgsmålet er balanceproblemet; det er det væsentlige problem i den økonomiske politik og i samhandelspolitikken. Det kan vi nok beskue isoleret – og nogle ønsker at beskue det isoleret, fordi det så er lettere at fordøje – men vi kan faktisk ikke løse dette isoleret, hverken som et isoleret problem eller som et rent nationalt problem.

De fleste lande i Vesteuropa, må man jo erkende, har et underskud og selvfølgelig et underskud, der modsvares af tilsvarende overskud i olielandene og bl.a. i Japan. Alle lande prøver jo at fjerne deres underskud, og det er det, der også berører os herhjemme. Alle lande vil fjerne deres underskud – og det vil vi også – ved at nedskære deres eget forbrug, samtidig med at de vil øge produktionen, hvilket i sig selv er en umulighed i sammenhæng, for når vi alle vil købe mindre, hvem skal så købe den forøgede produktion?

Det er disse internationale forhold, vi er nødt til at tage hensyn til, internationale forhold, som er beklagelige, og som har deres årsager, men som også er forårsaget af fejlslagen politik og fejlslagen økonomisk tænkning.

Selvfølgelig kan vi sige, at vi i en lignende situation skal være billigere i produktionen, som forespørgerne foreslår, end andre lande